

РЕШЕНИЕ

№ 4477

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 26.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3385** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.215, ал.4 вр. с ал.1 от ЗУТ и е образувано е по жалба на М. Б. Д. от [населено място]- Столична община против Заповед № РД-20-126 от 11.08.2009г. на Директор Дирекция” Контрол по строителството”- СО/издадена на основание чл. 195, ал.5 вр. с чл.196 от ЗУТ.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед и констативния протокол, въз основа на който е издадена са нищожни поради допуснати сериозни нарушения в хода на административното производство. Твърди се, че неправилно е прието, че жалбоподателят е завзел чужд имот, както и недопустимо е обвинен в извършване на престъпление- изграждане на ограда в чужд имот, с което са нарушени собственическите му права.

С допълнителни молби , депозиран в АССГ на 07.09.2011г., жалбоподателят е доразвил изложените в жалбата съображения и е приложил нови доказателства. Не се твърди, че административният орган е издал процесната заповед при липса на материална компетентност, а отново се излагат доводи, които касаят по-скоро спор за собственост.

Ответникът- Директор ДКС- СО се представлява от юрк.А., която изразява становище за недопустимост на жалбата поради просрочие, алтернативно я оспорва като неоснователна.

Съдът, като прецени приетите по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши служебна проверка за наличието на основания за обявяване на нищожност на оспорената заповед, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като независимо, че видно от известие за доставяне, получено от М. Д. на 07.09.2009г., същата е подадена след изтичане на преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК, съгласно ал.5 от същата разпоредба, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало със съставяне на констативен протокол N 9400-512/15.05.2009г. на служители при район "Н. искър" - СО. Съгласно отразените в него фактически констатации, жалбоподателят, който е собственик на УПИ II-48, кв.31 съгласно документ за собственост, е изградил лека ограда/ подробно описана като материали и параметри/, която попада в чужд УПИ X-51, кв.31 по РП на [населено място].

Директорът на ДКС е приел, че изложените в КА фактически констатации обосновават извод за осъществен състав на чл.195, ал.5 от ЗУТ и е издал процесната заповед N РД-20-126 от 11.08.2009г., с която е наредил премахването на неподходящия по местонахождение и разположение строеж.

Доколко обаче изводите на административния орган за наличие на факти и обстоятелства, обуславящи приложението на разпоредбата на чл.195, ал.5 от ЗУТ са правилни и законосъобразни е извън предмета на настоящето производство.

Пороците, от които може да бъде засегнат един административен акт са изчерпателно изброени в чл.146 от АПК, наименувани като „ основания за оспорване”. В зависимост от степента на проявление на който и да било от тези пороци, последиците са унищожаемост или нищожност на акта.

Липсата на компетентност винаги влече след себе си нищожността на акта.

Основанията за нищожност извън некомпетентността на административния орган биха били само изключително груби нарушения на материалния закон или на установената процедура и форма на акта, каквито в случая липсват.

Оспорената заповед не е нищожна като издадена от некомпетентен орган. По делото е приложена заповед N РД-09-3345 от 29.05.2008г. на кмета на СО, с която на главния архитект, на директора на ДКС, на кметовете и архитектите на райони са делегирани изчерпателно изброени правомощия по ЗУТ. В пункт II, т.9 от цитираната заповед, кметът на СО е оправомощил директора на ДКС да издава заповеди за назначаване на комисии за установяване на състоянието на обектите и необходимите ремонти и възстановителни дейности, както и да издава заповеди за премахване, преобразуване или ремонтване на неподходящи по местоположение и разположение, вид и материали огради, гаражи, второстепенни, селскостопански, временни постройки и др.на осн.чл.195 и чл.196 от ЗУТ.

Следователно, директорът на ДКС е надлежно овластен въз основа на визираната заповед и е компетентен да се произнесе по въпроса за премахване на изградената от жалбоподателя ограда като неподходяща по местонахождение и разположение, т.е. като попадаща в приложимата хипотеза на чл.195, ал.5 от ЗУТ.

Всъщност, в жалбата не са изложени доводи за липса на материална компетентност. Всички доводи, касаещи нарушаване на собственическите права на жалбоподателя са неостановими в настоящето производство, тъй като спор за материално право се решава в рамките на общия исков процес, а не в хода на съдебно - административно производство, каквото е процесното.

На следващо място, не е налице особено съществено противоречие с приложима

материално-правна норма, което да влече след себе си най-тежката последица на недействителност- нищожност.

Заповедта е издадена в установената от закона писмена форма. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Мотивите се съдържат в решението на техническата комисия , въз основа на която е издадена заповедта. Доколкото са спазени административно-производствените правила и правилно е приложен материалния закон, както бе посочено по-горе са въпроси, релевантни към производство, образувано по повод жалба, с която се оспорва даден административен акт като незаконосъобразен поради наличието на отменителни основания по чл.146 от АПК, но не и в производство, образувано по жалба , с която акта се оспорва единствено и само като нищожен.

Действително, съгласно чл.168, ал.2 от АПК, съдът е длъжен служебно да се произнесе относно наличието на всички основания за незаконосъобразност на обжалвания акт, но в конкретния случай, при констатирано просрочие на жалбата, правомощията на съда се ограничават само до произнасяне по въпроса за наличие на пороци, водещи до нищожност на заповедта.

При извършена цялостна служебна проверка, съдът не констатира наличие на основания за нищожност.

Обжалваният административен акт - Заповед №РД-20-126 от 11.08.2009г., е издаден от материално и териториално компетентен административен орган, в кръга на неговите правомощия , в съответната писмена форма и съдържа необходимите реквизити.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Б. Д. от [населено място]- Столична община против Заповед № РД-20-126 от 11.08.2009г. на Директор Дирекция” Контрол по строителството”- Столична община, издадена на основание чл. 195, ал.5 вр. с чл.196 от ЗУТ.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ

: